

πλέκετο κατ' αὐτῶν γενόμενος ὁ τρόμος εἰς Τούρκους καὶ τοὺς ἐν Καλαβρύτοις Ἑλληνας προὔχοντας. Τότε κρυβεῖς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἔξω τῶν Καλαβρύτων ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐν ἀγρῷ πλήρει σηγάλεως ἐπετέθη αἰφνιδίως τῇ δαίλῃ τῆς ἐπομένης κατὰ τῶν προὔχοντων καὶ τῶν Τούρκων προκρίτων συνερχομένων ἐν λέσχη κειμένη ἐν τῇ δυσμικῇ ἀκρῷ τῶν Καλαβρύτων καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς αὐτῆς, ἀφοῦ ἔμειναν ἀναυδοὶ ἐκ τῆς παρουσίας αὐτοῦ οἱ ἔξω σωματοφύλακες τῶν προκρίτων, ἠπέλιθε πάντας, ὅτε τῷ ὑπεσχέθησαν, ἀνταλλάξαντες μπέσα γὰρ μπέσα, ἦτοι ὅρκον πίστεως, ὅτι θὰ παρείχον αὐτῷ ἀμνηστειὰν καὶ τὸ ἀρματωλικὸν τῶν Καλαβρύτων, καὶ οὕτως ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ ἀπῆλθε. Πράγματι δὲ τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἐν Καλαβρύτοις καὶ δι' ἀπ' εὐθείας, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ πασᾶ Τριπόλεως, συνεννόησεως μετὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐγένετο ἀρματωλὸς Καλαβρύτων καὶ Βοστίτσης διὰ φερμανίου καὶ ἔκτοτε ἦτο ὄπλαρχηγός· ἀλλ' οἱ ἐν Καλαβρύτοις θέλοντες νὰ καταστρέψωσιν αὐτὸν δολίως ἐπεισαν τὸν ἰσχυρὸν τοῦ Λάλα Κονταχμέτην, ἵνα καταδράμῃ ὡς ληστής τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἵνα τῇ ἀρωγῇ καὶ τουρκικοῦ στρατοῦ βοηθοῦντος δῆθεν τὸν Α. Πετμεζᾶν ὡς ἀρματωλὸν τῆς κυβερνήσεως φονεύσῃ αὐτόν· ἀλλ' ὁ Πετμεζᾶς μαθὼν ὅτι ὁ ληστής Κονταχμέτης εἶχε λημέρι ἐν τῇ δάσει τοῦ Ζέμπε ὑπὲρ τῷ Σιρμπάνιον ἔσπευσε μετὰ 25 ὄπαδων ἐκ τῶν ἀνατολικῶν τῆς ἐπαρχίας κατ' αὐτοῦ καὶ δι' ἀνιχνευτικοῦ κυνὸς φονευθέντος ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀνακαλύψας τὸ λημέρι αὐτῶν καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον πλησιάσας καὶ συμπλακεῖς πρὸς αὐτοὺς ἐπληρώθη μὲν ὑπὸ τοῦ Κονταχμέτη, ἀλλ' ἔστρεψεν αὐτοὺς εἰς φυγὴν καὶ ἐφόνευσεν 27, ὧν τὰς κεφαλὰς φέρων εἰς Καλάβρυτα συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸ δῆθεν πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ ἐρχόμενον τουρκικὸν ἀπόσπασμα, εἰς ὃ ἔχων παρ' ἑαυτῷ καὶ τὸν ἀδελφόν Κωνσταντῖνον παρέδωκε τὰς κεφαλὰς· ἔπειτα ἐπεκράτει ἡσυχία ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ οὐδεὶς Τούρκος ἐτόλμα ν' ἀντεπεξέλθῃ κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' οἱ ἀπαίσιοι Τούρκοι τῶν Καλαβρύτων μαθόντες ὅτι ὁ Ἄθαν. Πετμεζᾶς ἠσθένει καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ καὶ νῦν ἐν Σουδανοῖς σωζομένῳ πύργῳ αὐτοῦ μόνον μετὰ τοῦ πρωτοπαλληκάρου αὐτοῦ Γεωργίου καὶ τινος πιστοτάτου αὐτῷ Τούρκου, οἱ δὲ λοιποὶ εἶχον μεταβῆ δι' ὑπηρεσίαν μετὰ τοῦ 17ετοῦς υἱοῦ αὐτοῦ Βασιλείου εἰς τὸ τμήμα Χασιῶν ὡς ὑπαρχηγοῦ, νύκτωρ διὰ στρατοῦ περιεκύκλωσαν τὸν ἐν περιβλέπτῳ λόφῳ πύργον αὐτοῦ, ἔνθα, φονευθέντος τοῦ Γεωργίου, ὅτε ἐξῆλθεν ἕνεκα τῶν ὑλακτούντων κυνῶν ἵνα ἴδῃ τί συνέβαινεν, ἐπηκολούθησεν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ μάχῃ δύο ἀδρῶν κατὰ πολλῶν καὶ πολλὰ ἔφοδοι τῶν ἐχθρῶν ἀπεκρούσθησαν καὶ πολλοὶ ἐφονεύθησαν· ἀλλὰ τὴν δαίλῃν ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶχεν ἀφήσει ἀνοι-

κτὴν θυρίδα τινὰ τοῦ κατωγείου καὶ διστάζοντος τοῦ Τούρκου συντρόφου αὐτοῦ νὰ καταβῆ νὰ κλείσῃ αὐτὴν κατέβη αὐτός, ἀλλ' ἐφονεύθη δολίως ἀνωθεν παρὰ τοῦ Τούρκου, ὅστις ἦτο μὲν πιστότατος αὐτῷ καὶ ἀπηρνήθη ἄλλοτε δῶρα καὶ τιμὰς εἰς τοὺς ἐν Καλαβρύτοις δωροδοκοῦντας αὐτόν, ἵνα φονεύσῃ τὸν αὐθέντην του, ἀλλ' τότε ἐπραξε τοῦτο ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς σωτηρίας καὶ θελήσας νὰ σώσῃ ἑαυτόν· τότε ἤνοιξεν ὁ Τούρκος τὰς θύρας τοῦ πύργου καὶ ἐφώνησεν εἰς τοὺς Τούρκους ὅτι ἐφόνευσεν τὸν Πετμεζᾶν, ἀλλὰ μόνον, ὅτε ἀπε-

Βασιλεὺς Ἄναγν. Πετμεζᾶς (ὑποστράτηγος).

κόφας ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, κατέπεισεν αὐτοὺς ἄλλως δυσπιστοῦντας, λαβόντες δὲ τὴν κεφαλὴν οἱ ἐχθροὶ ἀπῆλθον εἰς Καλάβρυτα τὴν πολιορκίαν ταύτην μαθὼν Γιαννιάς ἐν τῇ δάσει τῆς παρὰ τὴν Μακελλαριὰν Κάνισιας ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ Πετμεζᾶ, ἀλλ' ἐπλησίασεν εἰς ὥρας ἀπόστασιν μετὰ τὴν καταστροφὴν καὶ ἀπῆλθε περίλυπος, ἀφοῦ ἔρριψε τρεῖς μπαταριῆς ἔπλων. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Ἄθαν. Πετμεζᾶ ἐποιήθη ἄσμα, οὗ μία περικοπὴ λέγει: «Τὰ παλληκάρια, Θανάση μου, τὰ καλὰ συν-